

AZ ALKALMAZANDÓ JOG KÉRDÉSE AZ UNIOS TAGÁLLAMOKHOZ TARTOZÓ FELEK SZERZŐDÉSES JOGVITÁJÁBAN

Magyarország Európai Unióhoz való csatlakozására figyelemmel a tagállamokban kötelezően és közvetlenül alkalmazandó EK. rendelet a szerződéses kötelezettségek vonatkozásában – a felek jogválasztása hiányában – a szolgáltatást nyújtó fél szokásos tartózkodási helye szerint irányadó jogot rendeli alkalmazni

/Az Európai Unióról szóló Szerződés és az Európai Unió működéséről szóló Szerződés egységes szerkezetbe foglalt változatának (2010/C.83/01.) 288. Cikke (az EKSZ korábbi 249. Cikke), 593/2008/EK.rendelet preambuluma (19) és (20) bekezdése, valamint 3. Cikkének (1) bekezdése, 4.Cikkének (1) bekezdés d./ pontja, 6. Cikkének (1) és (4) bekezdése. /

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 19.610,52 euro ügyvédi díjat és ezen összeg után 2008. november 5. napjától járó évi 4 %-os kamatot, valamint 545.800,- forint perköltséget azzal, hogy az állam által előlegezett 157.175,- forint fordítói díjat az állam viseli.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy az alperes meg kívánta vásárolni a 23443 Wiener Neustadt-előváros 10440 helyrajzi számú 1869/122 ingatlanszámú ingatlant. Ennek érdekében a peres felek 2008. július 2-án ügyvédi megbízási szerződést kötöttek. A vevő és az eladók között vitás volt az ingatlan megtisztításának költsége és erre tekintettel maga a vételár is, de azt az eladók ügyvédje által korábban készített adásvételi szerződés először 500.000, majd 219.000 euróban határozta meg.

A felperes 2008. július 2-án felvette a kapcsolatot az eladók ügyvédjével, majd ezt követően 2008. július 9-től 2008. július 22-ig részben a peres felek, részben a felperes és az eladók jogi képviselője között számos megbeszélésre került sor. A felperes 2008. július 31-én az ügyvédi megbízási szerződést felmondta arra tekintettel, hogy az alperes 2008. július 10-én tett ígérete ellenére nem fizetett meg számára 3000 euro ügyvédi díjelőleget. Ezt követően a felperes 2008. október 24-én 2008. november 5-i teljesítési határidővel ügyvédi munkadíjáról és költségeiről, összesen 19.964,28 euro végösszegről számlát állított ki az alperes felé, amelyet az nem fizetett meg.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az 1979. évi 13.trv.24.§. és 25.§. f./ pontja alapján a jelen eljárásban a jogvitát az osztrák jogszabályok alkalmazásával kell elbírálni.

Nem látta bizonyítottnak azt az alperesi védekezést, mely szerint a felperessel kötött szerződés nem az ingatlan adásvételi szerződés létrehozása érdekében, hanem azzal kapcsolatban jött létre, hogy az adásvétel tárgyát képező ingatlanon elvégzett bontási munkák ellenértékéért a felperes 40.000 eurót behajt az alperes számára.

Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy az alperes részletes nyilatkozatot a felperes előadására nem tett, bizonyítási indítvánnyal felhívás ellenére nem élt. Erre tekintettel alaptalanul hivatkozott arra is, hogy a felperes semmiféle érdemi munkát nem végzett, mert tisztában volt azzal, hogy az eladók nem jogosultak az ingatlan értékesítésére.

Megállapította, hogy a felek között létrejött ügyvédi megbízási szerződés megfelelt az Osztrák Polgári Törvénykönyv (ABGB) 1005.§-ában írtaknak, a felperes az ügyvédi munkadíjról a számlát az osztrák ügyvédi munkadíjról szóló törvény és A díjszabály általános kritériumai (AHK) alapján állította ki. Erre tekintettel kötelezte a módosított kereseti kérelemmel egyezően az alperest 16.342,10 euro + 20 % áfa, összesen 19.610,52 euro megfizetésére. Az elsőfokú bíróság a perköltségről a felperes teljes körű pernyertességére figyelemmel határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben – tartalmilag – annak megváltoztatását, a kereseti kérelem elutasítását kérte változatlanul arra hivatkozva, hogy a peres felek közötti megbízási szerződés tárgya nem az ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződés megkötése, hanem az alperes által ledolgozott munka ellenértékének, 40.000 eurónak a behajtása volt és a felperest csak ennek eredményessége esetén illetné meg sikerdíj. Megismételte azt az előadását, hogy német nyelven nem beszél, a felperessel angolul kommunikált és ez eleve megnehezítette a peres felek közötti kapcsolattartást.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. Fenntartotta, hogy a peres felek között az adásvételi szerződés megkötése tárgyában érvényes ügyvédi megbízási szerződés jött létre. Az alperes az állítólagos sikerdíjjal kapcsolatos előadását semmivel nem támasztotta alá. Hangsúlyozta, hogy az általa kiszámlázott ügyvédi munkadíj összege megfelel a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek. Rámutatott, hogy az alperes azt nem vitatta, hogy a felperes a részére ügyvédi tevékenységet végzett.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos:

Az elsőfokú bíróság a 2009. július 8. napján kelt (6. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyv) és a 2009. október 21. napján kelt (10. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyv), a Pp.3.§.(3) bekezdése szerinti felhívásokat követően a bizonyítási eljárást a szükséges és egyben elégséges körben lefolytatta, a rendelkezésére álló bizonyítékokat okszerűen, a Pp.206.§.(1) bekezdésének megfelelően értékelve helyes tényállást állapított meg és abból érdemben helytálló jogi következtetésre jutott.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a jogvitát az osztrák jogszabályok alkalmazásával kell elbírálni. Ennek alapja azonban Magyarország 2004. május 1-i, az Európai Unióhoz való csatlakozására figyelemmel nem az 1979. évi 13.trv. 24.§. és 25.§. f./ pontja, hanem az Európai Unióról szóló Szerződés és az Európai Unió működéséről szóló Szerződés egységes szerkezetbe foglalt változatának

(2010/C.83/01.) 288. Cikke (az EKSZ korábbi 249. Cikke) szerint a tagállamokban kötelezően és közvetlenül alkalmazandó 593/2008/EK.rendelet (Róma I.).

Az EK.rendelet preambuluma (19) és (20) bekezdése, valamint 3. Cikkének (1) bekezdése, 4.Cikkének (1) bekezdés d./ pontja, 6. Cikkének (1) és (4) bekezdése a szerződéses kötelezettségek vonatkozásában – a felek jogválasztása hiányában – a szolgáltatást nyújtó fél szokásos tartózkodási helye szerint irányadó jogot rendeli alkalmazni.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az ABGB.883.§-a és 1005. §-a alapján az ABGB.1002. §-a szerinti megbízási szerződés érvényesen létrejött a felek között. E megbízási szerződés az ABGB.1004.§-ában foglaltakra tekintettel visszterhesnek tekintendő. Helytállóan utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy a felperes által kiszámlázott és a módosított kereseti kérelem szerint az alperestől követelt munkadíj megfelel az osztrák ügyvédi munkadíjról szóló törvény (RATG) 3.§-ában írtaknak, valamint Az ügyvédekről szóló rendelet (RAO) előírásainak és az osztrák Ügyvédi Kamara által kiadott AHK-nak.

Az alperes sem az elsőfokú, sem a másodfokú eljárásban nem bizonyította azzal kapcsolatos állítását, hogy a felperest csak az általa hivatkozott 40.000 euró behajtását követően illette volna meg sikerdíj. Az ítélet tábla hangsúlyozza, hogy a felperes által a 3. sorszám alatti beadványhoz csatolt F/16. szám alatti német nyelven megfogalmazott levél kifejezetten adásvételi szerződés tárgyában íródott és azt nem csupán a felperes mint jogi képviselő, hanem az alperes is aláírta megbízóként. Az pedig kizárólag az alperes érdekköre és felelőssége, ha az okiratot úgy írta alá, hogy annak tartalmával – állítólagos hiányos nyelvtudása miatt- nem volt teljes mértékben tisztában.

Erre tekintettel a fellebbezésben előadottak az elsőfokú ítélet megváltoztatására nem nyújtanak kellő alapot.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§.(2) bekezdése alapján helybenhagyta.

(Győri Ítélet tábla Pf.V.20.074/2011/5.szám)